

“Ko se je tedaj zvečerilo, je prišel On z dvanajsterimi.” (Marko 14,17)
Dne 4. januarja 1844, zvečer

- 1 Zato pričnite zopet z besedilom in videli bomo, kako se prilega k naši stvari!
- 2 “Ko se je tedaj zvečerilo, je prišel On z dvanajsterimi”.
- 3 Tako, besedilo je pred nami in ponoviti moram staro pripombo, da še vedno ne zmorete najti besedila, ki se ne bi malodane še prenatanko prilegalo k naši stvari. Izbrano besedilo na zunaj nima kaj dosti skupnega z našo stvarjo; toda s tem sploh ni tako, marveč nasprotno, z našo zadevo ima kar največ skupnega. In če ga ne bi bili izbrali vi, bi ga izbral Jaz!
- 4 “Ko se je zvečerilo, je prišel On z dvanajsterimi.”
- 5 Kdo je prišel? Prišel je Gospod večnosti.
- 6 Kdaj pa? Zvečer.
- 7 In kam je torej prišel? - V jedilnico, ki so jo pripravili Njegovi učenci.
- 8 S kom? - S svojimi dvanajstimi izbranimi blagovestniki.
- 9 Kaj pa je delal v jedilnici? - Priredil je večerjo, na kateri so se nekateri nasitili in se drugi jezili; obenem je isti večer med večerjo pokazal na izdajalca.
- 10 S tem je sedaj pred vami popolna slika in tisto, kar pripoveduje, je otipljivo z rokama.
- 11 Kaj pa je večer? To je pol svetli del dneva, pri katerem luč neprenehoma gine tako dolgo, dokler končno sploh ni več moč zaznati še takega učinka sončnih žarkov.
- 12 Kdaj pa je pri človeku takšen večer? - Gledano v duhovnem smislu, gotovo tedaj, ko je že zelo mnogo prebral in proučil, pri čemer je mnogo branja in proučevanja enako sijaju sončnih žarkov v teku dneva. Enako kakor sončni žarki so po svoji pojavnosti naravne zvrsti tudi žarki branja in proučevanja. Konec dneva pa sonce zaide in kmalu zatem se zvečeri in končno znoči.
- 13 Prav tako je tudi z lučjo branja in proučevanja; bralec, obenem proučevalec, se končno utruje in vznejevolji, ker z vsem svojim branjem in proučevanjem ne zmora pomnožiti svoje notranje luči, enako kakor ni mogoče kakor koli pomnožiti sončne luči, ki je stalna v svojem enakomernem razmerju. Poleti je močnejša in pozimi šibkejša, in to v enakomerno rastočem in pojemajočem razmerju. Prav tako je tudi jutranja svetloba šibkejša; vse do poldneva narašča in proti večeru ravno tako opeša.
- 14 Enako se dogaja tudi s človeško zunanjo bralno in proučevalno omiko. Ko prične v neki dobro rejeni knjižnici brati in proučevati, je pri njem bralno in proučevalno *jutro*.
- 15 Ko ima po poteku več let oči že ranjene od branja in je že mnenja, da je pospravil z žlico Salomonovo modrost, tedaj je pri njem *poldne* ali tudi poletje.
- 16 Nadaljuje z branjem in proučevanjem, vendar ne najde nič novega več, ampak naleteva na same njemu že znane misli. Zato se utruje, prvič, ker ne uspe najti nikakršne poživiljajoče hrane več in drugič, pri vseh nadaljnjih bralnih in proučevalnih obdobjih ne najde nikjer potrdil za svoje podmene, katere je vsrkal vase, ampak pogosto celo mogočna zavračanja vsega, česar se je naučil s tako veliko

vnemo in trdom.

17 Neredko se njegovo zlato, domnevno pristno, spremeni v svinec in ko enkrat v sebi spozna to manjvredno kovino namesto zlata, postane sam pri sebi čemer in zlovoljen, pod nogami mu zmanjkuje tal in na koncu stoji pred nami kakor pohodnik na gori, ko ga ovije gosta megla.

18 Glejte, to stanje je pri človeku večer, običajno se reče: "Kadar človeku počijo vse vrvi, tedaj se splazi h križu!" - kar bi seveda lepše izrazili takole: "Križ se splazi nadenj."

19 Ko je človek takole v stiski, prične premišljovati, ali je kaj na Maziljenčevem nauku in ta misel je podobna temule besedilu: "In On, namreč Gospod, je prišel z dvanajsterimi zvečer tja." Kajti z "Gospodom" razume ta, ki je v stiski, ustanovitelja nauka, in dvanajstere kot nauk sam.

20 Kam pa pride On z dvanajsterimi? - V dvorano, kjer sta pripravljena hrana in pijača!

21 Kaj pa je ta dvorana? Sam človek v svojem večeru. Kajti v sebi ima mnogo jedače in pijače. Ker pa ni Njega, za katerega je takšna jed pripravljena, stoji ta hrana potem toliko časa, dokler ne pride tisti, ki naj jed blagoslovi in zaužije, saj jed brez jedca nima smisla in je brez vrednosti.

22 In tako sta vsa znanost in načitanost brez vrednosti in človek je z njima zaman opremil svojo duhovno jedilnico in pogrnil svojo duhovno mizo, ako se ne pojavi On, ki bi to jed blagoslovil, jo zatem zaužil in spremenil v sok, ki poživilja duha.

23 Toda Gospod ali ustanovitelj s svojim naukom pride zvečer z dvanajsterimi, stopi v dvorano, se usede za mizo, blagoslovi in poje jed. Ker pa je jed naravne sestave, je njen učinek enak učinku *tiste večerje, pri kateri uporabi Gospod resnično živo večerjo v delih ljubezni* - zaradi česar se številni učenci jezijo in govorijo: "Kako krut nauk je to! Kdo zmora vanj verovati in mu slediti?" Po tem učenci odidejo in kmalu se pokaže na izdajalca.

24 Kdo so potem ti učenci, ki se ujezijo in odidejo? To so zmotne utemeljitve iz vsega prebranega in proučenega. Te imajo za protislovne s temeljnimi stavki

Maziljenčevega nauka, nakar nastane splošno ugovarjanje, ki zveni takole: "Izključen je Božji izvor nauka, ki je tako poln posameznih nasprotij; torej je to samo plitek, začasen izdelek znanstveno neukih in zato nujno tudi nedosledno razmišljajočih ljudi, ki so nekoč v surovi davnini iz modroslovnih nauk kar spacali nekaj skupaj, da bi s pomočjo tega vlekli iz ubogega človeštva dajatve in obresti.

25 S tem izlijejo iz banjice otroka s kopalno vodo vred, kakor se imate navado izraziti, ali se pokaže na izdajalca, ta kmalu odide in stori tisto, zaradi česar so ga označili kot

izdajalca. Kar je živo, izroči smrti in pri tem sam pogine in to je *noč*, ki sledi večeru, ali sedaj je v človeku vse mrtvo.

26 In v resnici natančno tako pridem zvečer z dvanajsterimi k vsakemu in najdem jedilnico in mizo obloženi, vendar izključno z naravnimi jedmi. Čeprav jih pojem ali jih sprejemem s pogojem, da naj se te jedi pretvorijo v dejavne jedi ljubezni in ko povem, da naj se tako ravna v Moj spomin ali v Mojem imenu in ne v lastnem, ki je sebičnost, samovšečnost in - hvala, se pričnejo učenci jeziti in odpadejo od Mene; in Judež sedi tam kmalu razgaljen in sploh ne traja več dolgo, ko Mi po poti izdaje sporočijo smrtno obsodbo.

27 Zato ne odlašajte do večera, temveč Me pokličite raje takoj zjutraj, ko ste pri polni moči in dojemljivi, in Jaz bom prišel k vam in vam bom dejal: Ne hodite se preveč nastavljat sončnim žarkom, ki vas bodo utrudili in vam vzeli veselje do dela, marveč se krepčajte v hladni senci drevesa življenja, tako da boste ostali dejavni ves dan. In ko bom prišel zvečer k vam, Me boste zlahka prepoznali; in ko vas vprašam: "Kako je založena vaša jedilnica, ali morda nimate kaj jesti, ste lačni?", Mi boste premogli pokazati le majhno in borno zalogo jedi, vendar jo bom blagoslovil in skupaj z vami sedel za mizo, ob kateri ne bo Name prežal izdajalec ali: Maloštevilno znanje, katerega imate, bom povečal do velikosti osrednjih sonc, da boste dobili luči v neizmemem preobilju.

28 Menim, daje besedilo: "In On je prišel zvečer tja z dvanajsterimi.... " najbrž vsakomur izdatno jasno pred očmi in je zadeva popolnoma pojasnjena. Vendar, brez ozira na to, ne bom omejil Moje radodarnosti.

[Jakob Lorber](#)

[Pojasnila svetopisemskih besedil](#)